

4.fejezet

Még mindig volt tizenkilenc nap az apja partijáig.

Kedden Andrews első útja a központi okmányirodába vezetett, mindkét házassági igazolást vitte magával. Én az egész Vegas-i út alatt nem kapcsoltam be a telefonomat, sejtettem, hogy vár rám néhány üzenet. Megvártam, amíg Andrews elment dolgozni, és utána kezdtem neki a végeláthatatlanul özönlő üzenetek elolvasásának.

Legnagyobb megdöbbenésemre Nagytom legalább harminc sms-t küldött, és még a hangpostát nem is hallgattam le. Kinga balesetet szenvedett, kórházban van, még mindig kómában. Az üzenetek zöme csak azt firtatta, mikor hozhatja át hozzám a gyerekeket, mert neki dolga van. Basszus! Nem gondolja komolyan, hogy a gyerekeknek most egy idegenre van szükségük? Milyen apa az ilyen? Mert azt már sejtettem régóta, hogy milyen férj.

Elsőre az egyik barátnőmet hívtam fel, aki a kórházi adminisztráción dolgozott. Tőle tudtam meg, hogy Kinga örülhet, hogy túlélte a balesetet. Valószínűleg elaludt a volánnál, mert fékezés nélkül átment a szembe sávba, és ott frontálisan ütközött egy kisteher autóval. Eltört több bordája, a bal keze, a bal térde megrepedt, és még egy csomó mindent felsorolt Tilda, aminek a felét sem értettem. A jó hír az, hogy mesterséges kómában tartják, hogy gyorsabban gyógyuljon, és kevesebb fájdalmat érezzen, a rossz hír viszont az, hogy nem lehet több gyereke.

Megkaptam a szobaszámot és az ígéretet Tildától, hogy ha bármi változás áll be Kingánál, azonnal rám telefonál. Andrews-t hívtam először.

– Ha jól értem, eddig tartottak a mézeshetek? Jönnek a zsebibaba?

– Nem szívem, nem jönnek. Hozzánk biztos, hogy nem. Ezeknek a gyerekeknek most pont az apjukra van szükségük, nem egy idegenre. Meg persze a saját ágyukra, a saját otthonukra. Bármennyire szeretem őket, most mégis nemet mondok. Ez a baleset valószínűleg azért következett be, mert Kinga soha, semmire nem mondott nemet Nagytomnak. Mindent bevállalt helyette. Itt az idő, hogy a pasi megmutassa, nem csak megcsinálni tudja a gyerekeket, hanem képes az apjukként gondoskodni is róluk.

– Egyet értek, csak nem szeretném, ha Kinga még ez miatt is idegeskedne.

- Mesterséges kómában tartják, és most duplán ez a legjobb neki. De fel fogom hívni Nagytomot is, este tíz után, amikor a gyerekek már lefeküdtek.
- Sok szerencsét, szépségem. Egyébként igazat adok neked.

Hasonló beszélgetés zajlott köztünk az öcsémmel is, annyi különbséggel, hogy ő sokkal jobban ismerte Nagytomot, mint Andrews. Rögtön az első szava azt volt, nehogy Kinga helyébe lépjek.

Hogy mégsem este tíz után hívtam fel, annak az volt az oka, hogy újabb inváziót indított a telefonom ellen. Egy idő után meguntam, és kellően felpaprikázott hangulatban felvettem neki a telefont.

- Szia, Nagytom. Sajnálom, ami történt. Kingát még mindig kómában tartják?
- Szia Nora. Végre felvetted. Egész hétvégén hívtalak, hol a fenében voltál?
- Ácsi, Nagytom. Én nem a feleséged vagyok, csak egy barát. És nem is a tiéd, hanem a Kingaé. Nem tartozom neked számadással. Higgadj le, vagy leteszem a telefont.
- Szép kis barát vagy. Akkor tűnsz el, amikor a legnagyobb szükség van rád.
- Igen? Akkor maradjunk is ennyiben – ezzel bontottam a vonalat.

Mit képzelsz ez az ember magáról? És mit gondol rólam? Ezer meg egy alkalommal dobtam sutba mindent, mert beteg gyerekekre kellett vigyázni, vagy Kinga szült, és a többi gyerekekre kellett felügyelni, vittem oviba az egészségest, mert Kinga nem hagyhatta otthon a beteget. És ő, mint apa, hol a francban volt közben?

Dühömben csináltam egy nagy adag kávé, majd jól megborítottam Marula likőrrel. Ez majd segít lehiggadni.

Aztán fogtam a laptopot, átmentem Andrews lakásába dolgozni. Ahhoz még nem éreztem eléggé kipihentnek magam, hogy az irodáig elvándorogjak.

A mobilomat lenémítottam, de azért láttam, hogy Nagytom bösen próbálkozott a visszahívásommal. Nem tudott érdekelni.

Késő délután még egyszer felhívtam a kórházat, de azt mondta Tilda, hogy másnap délutánnál előbb nem próbálják meg visszahozni Kingát a mesterséges kómából. Jobb, ha csak csütörtökre tervezem be a látogatásomat, addig nincs sok értelme.

Este Andrews hazahozta az okmányirodából a nyomtatványokat. Chris és Hilda is átjöttek, mindannyian aláírtunk mindent, hogy a férjecském már másnap, szerdán leadhassa az összes papírt. Azt ígérték, pénteken meg fogjuk kapni a honosítást.

Szerda este – szokásunkkal ellentétben – az egyik divatos étterembe mentünk ünnepelni. Nem sznobságból, hanem mert a főszakács Andrews jó barátja volt, és épp előtte héten hozták nyilvánosságra, hogy három Michelin csillagot kaptak. Csak gratulálni akartunk neki.

Természetesen a Pierre részére fenntartott sarok asztalt kaptuk az étteremben, ahol legalább egy kicsit rejtve voltunk a kíváncsi szemek elől, és kényelmesen tudtunk beszélgetni. Annak ellenére, hogy az étteremben telt ház volt, hozzánk többször is kijött egy-két percre Pierre, de több ideje nem jutott ránk. Abban maradtunk, hogy néhány hét múlva, amikor alább hagy a nagy érdeklődés, újra találkozunk. Akár az étteremben, akár nálunk. Attól függ, Pierre beéri-e az általunk készített, csillag nélküli étellel.

– Andrews, nem akarlak sokkolni, de az a házaspár, aki most érkezett, mintha a te szüleid lennének – mutatott az egyik asztal felé.

– Na, már csak ez hiányzott! Tényleg ők azok.

– Nyugi, kedvesem, ez egy étterem. Ha nem tudunk észrevétlenül elmenni mellettük, majd köszönünk nekik. Úgysem lesznek kíváncsiak rá, hogy én ki vagyok – szorítottam meg a karját. – Ha meg mégis, én vagyok életed szerelme, anyádéknak ennyit kell tudni.

– Na, jó, kísértjük meg a szerencsénket, hátha ki tudunk surranni anélkül, hogy észrevennének.

Nem volt szerencsénk. Késve, de megérkeztek a húgai is, és szó szerint odacipeltek minket az asztalhoz.

– Anya, apa, jól néztek ki – kezdte a semmit mondó társalgást Andrews.

– Tudjuk, fiam, de azért kedves tőled, hogy megjegyezted. Sajnos mi nem mondhatjuk el ezt rólad. Hogy vagy képes egy három Michelin csillagos étterembe eljönni egy szimpla öltönyben? Ráadásul nyakkendő nélkül? – támadt rá az anyja rögtön.

Elég volt a kedves mamára nézni, hogy elnevessem magam: az alkalmi ruhája borzalmasan előnytelenül állt rajta. Igen, minden bizonnyal drága volt, sőt

baromi drága, de azon kívül a lehető legrosszabb választás mind a szabása, mind a színe miatt. Egy tizennyolc éves csitri, napon barnult, egészséges, feszes bőrrel, szuper szexi lett volna benne. Talán.

Nem arattam sikert a nevetésemmel a családnál, pedig még nem is tudták, min vihogok. Ugyanakkor éreztem, ahogy a hátam mögött állt és átkarolt, hogy Andrews is hamarosan hangosan fog nevetni, ha nem teszek valamit. Akkor pedig elkerülhetetlen lesz a botrány.

– Cuki ez a ruci, kár, hogy a színe nem áll jól neked – váltottam idióta csevegésre. – Jé, csak most veszem észre, anya-lánya napot tartotok, hogy így összeöltöztetek? Vagy egyet fizet, hármat kap akció volt valahol? Mókuskám – fordultam Andrews felé, – muszáj sietnünk, mert nagyon viszket a mellbimbóm ebben a ruhában, viszont nem szeretném nyilvánosan megvakarni. Bocsi, család, majd legközelebb dumcsizunk – ezzel elrángattam Andrews-t az asztaltól, és épp csak kiértünk az előtérbe, amikor kitört mindkettőnkől a féktelen nevetés.

– Jézusom, Nora, mi ütött beléd?

– Muszáj volt valamit tennem. Ahogy anyád kinézett, meg a húgaid, szerintem nem sokáig bírtad volna ki röhögés nélkül te sem – vontam meg a vállam. – Így kisebb a botrány, és csak engem terhel – simultam hozzá.

– Az tény, hogy most túltettek magukon. Sose volt ízlésük, de ez a halotti lepel, amit ruha gyanánt magukra vettek, na, ez tényleg kiverte nálam is a biztosítékot.

– Mondd, anyukádban nincs semmi természetesség? Mosoly, egy kacsintás, vagy bármi, legalább csuklani vagy szellenteni tud úgy, mint más normális ember?

– Valaha lehet, hogy tudott, de úgy gondolta, hogy együtt kell fejlődnie a családi vagyonnal. És neki ezt jelentette a fejlődés. Bár az is lehet, hogy csak a sok botox kezeléstől ilyen kifejezéstelen és merev az arca.

– És a szeme? Ennyi erővel üvegből is lehetne, abban is több lenne az élet. Komolyan mondom, kirázott a hideg tőle.

– Tudom, és viszketni kezdett a mellbimbód – nevetett Andrews, miközben kinyitotta a taxi ajtaját és beültünk.

– Az már előbb is viszketett, de nem azért, amiért gondolod, hanem ezért – húztam a mellemre a kezét, hogy tisztán és jól érezze, nincs rajtam melltartó.

– Szóval ezért ragaszkodtál ahhoz, hogy taxival jöjjünk, ne autóval – és a keze máris megtalálta a bejáratot a ruhám alá.

De még mindig volt tizenhat nap az apja partijáig.

Mi jöhet még?

5. fejezet

Csütörtökön reggel meglátogattam Kingát. Szerencsém volt, egyedül találtam.

– Nem kérdezem, hogy vagy, anélkül is látom rajtad, hogy pocsékul – ültem le a kórházi ágya mellé, egy kényelmetlen műanyag székre.

– Te aztán tudod, hogy kell valakit felvidítani – próbált meg mosolyogni rám, de a kék, meg zöld foltok az arcán eléggé groteszkké tették a vonásait.

– Nagytom miként boldogul? Tartott már panasznapot?

– Csak azt tart. Képzeld el, itt akarta hagyni a fiúkat, amíg edzésre megy. Ne húzd fel magad, végül nem hagyta itt őket, ugyanis az orvos kiosztotta, igen keményen. Pedig régről ismerik egymást.

– Nálam is próbálkozott, de sajnos nem a jó hangnemben.

– Tudom, és köszönöm, hogy nemet mondtál neki. Rájöttem ugyanis, hogy ő az a fajta férj, aki csak a jóban, meg az egészségben meg a gazdagságban a férjed, de a fogadalom másik fele, az már meghaladja a képességeit.

– Gondolom, nem most világosodtál meg, hiszen ezelőtt is pontosan ugyanilyen önző volt.

– Elaludtam a volán mögött. Éjjel könyveltem kettőig, aztán még kijavítottam két ajánlatot, mert rossz volt a végösszeg. Mire válaszoltam a két reklamációs e-mailre is, addigra reggel négy óra volt. Hatkor felébresztettem Nagytomot, és kértem, hogy csinálja meg ő a reggelit a gyerekeknek, és vigye el őket oviba. De hétkor Dugó ébresztett, hogy éhes. Úgy ment el baszki, hogy egy szót sem szólt. A gyerekeknek nem csinált reggelit, nem készítette ki a ruhájukat, semmit. Viszont hagyott egy cédulát, hogy kilencre menjek el az adóhivatalba, tizenegyre meg a Körúti építkezésre, és vigyem át az embereket a Virágos Dűlőre, a délutáni műszakra. Életemben talán először, sírtam a fáradtságtól. Kitettem a gyerekeket, aztán már csak a csattanásra emlékszem, semmi másra. Nora, mi lett volna, ha a gyerekek még a kocsiban vannak? Mi lett volna, ha elveszítem őket? És tudod, miért? Mert ő a régi olimpiai csapatbéli haverokkal reggelizett. Elegem van, Nora. Ezt nem tudom, és nem is akarom tovább csinálni. Megszakad a szívem, annyira szeretem a pasit, de semmi kedvem meghalni, vagy ami még rosszabb, a gyerekeimet elveszíteni miatta.

– És hogy oldotta meg az elmúlt napokat, amíg kómában tartottak?

– Mindenkinek lepasszolta a gyerekeket, aki csak szóba állt vele. Most éppen halálosan meg van sértődve. A tegnap délutáni fotózáson nem tudott ott lenni, mert Pepe belázasodott, és telefonáltak neki, hogy vigye orvoshoz. De még orvoshoz sem ő vitte el, hanem elment a nővéréhez a város másik végére, csak hogy megszabaduljon a saját gyerekeitől.

– Nézd Nora, borzasztóan sajnálom, ami VELED történt. De sajnós ez várható volt. Ahogy te kizsákmányoltad a szervezetedet, az a csoda, hogy csak most történt baleset veled.

– Nem csak most, Nora. Három hónapja a kapufélfát találtam meg, mert megsédültem a kocsiban, ugyanis egész nap nem ettem, csak rohantam, egyik helyről a másikra, helyette. Múlt hónapban meg... mindegy. Szóval, nem ez volt az első. De most tényleg egy hajszálon múlt minden. Ennyit nem ér semmi, Nora. Sem Nagytom, sem a pénz.

– Szólj, ha segítségre van szükséged. És próbálj meg kitartani az elhatározásod mellett. A saját érdekedben.

Miután pénteken reggel kezünkben volt az érvényes házassági anyakönyvi kivonat, Öcsém a munkanap végén beadta a felmondását. Először nem akarták elfogadni, de amikor bejelentette, hogy megnősült, és semmiképpen nem hajlandó a régi munkakörében maradni, mindenki azonnal a segítségére sietett. Rekordidő alatt elkészítettek minden papírt, még a felmondási időt sem kellett kitöltenie. Felajánlották neki, hogy kifizetik a ki nem vett szabadságát, csak menjen, mielőtt valamelyik nagyfőnök fülébe jut a hír.

Este megünnepeltük a lelépését. Ő viszont ragaszkodott hozzá, hogy csak Andrews apjának a partija után áll munkába a férjem cégénél, mert abban biztos volt, hogy megpróbálnak utána nézni, hova, kihez ment. Nem kell még nagyobb botrány, mint ami egyébként is lesz. Ha nem is a házasságunk miatt, de amiatt biztos borul a bili, hogy Andrews is felvette az én vezetéknévemet, nem csak én az övét.

Hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntöttünk Andrews-val, hogy elküldjük Christ és Hildát nászútra – legalább nem lesznek szem előtt, meg láb alatt. Még néhány hónap, aztán már egyébként sem nagyon utazhatnak Hilda terhessége miatt, utána meg legalább egy évig nem sok lehetőségük lesz komolyabb nyaralásra a két gyerekkel.

Andrews cégének az ökoháza Mauritiuson éppen üresen állt, mert ebben az időben általában ő szokott ott tölteni néhány hetet. Oda küldtük el őket két hétre. Távol mindentől. Kicsi Helga meg ment a nagyszüleihez nyaralni. Tökéletes megoldás.

De még mindig volt tizennégy nap az apja partijáig.

6.fejezet

A parti előtti héten Netti hívása borzolta a kedélyeinket ismét. Andrews húgai rendelték három oldalt a társasági hírekben, és kértek egy fotóst meg egy újságíróat a születésnap partira. De az apjuk is fenntartotta az egy oldalas megrendelését.

Úgy döntöttünk, itt az ideje, hogy leüljünk Nettivel mi is egy beszélgetésre. Ha lúd, legyen kövér.

Már két hete kiválogattuk a megfelelő képeket a házasságkötésünkről. Volt hitelesített másolatunk a Vegasi okmányról, de a honosításról is. Mint kiderült, nyugodtan használhattuk, mert tényleg létezett gyorsított eljárás, amivel három nap alatt, extrém esetben huszonnégy órás határidővel elkészülhettek az érvényes okmányok, hitelesítések bármiről. Ebbe tehát nem lehetett belekötni. És hogy semmit ne bízunk a véletlenre, megírtam egy kedves, vicces történetet arról, hogyan ismerkedtünk meg, szerettünk egymásba, és döntöttünk úgy, hogy dupla Vegasi esküvőt tartunk. Az egész egy könnyed, fél oldalas kis szösszenet lett, mellette a fotók. Ezzel vártuk az újságíróat.

– Na, most már mondja el valaki, hogy mi történik a családotban, Andrews? – tért a tárgyra rögtön Netti, ahogy megérkezett.

– Hogy apám mit tervez, arról te többet tudsz, mint mi. Amit viszont mi tudunk, hogy abból nem lesz semmi. De hogy teljes legyen a kavarodás – nekünk is van egy teljes oldalas megrendelésünk, amit mi fizetünk. Itt az anyag hozzá. Fényképek és szöveg. Reklám árban számítsd meg légy szíves, mert változtatás nélkül szeretnénk, ha megjelenne – adta át a mappát meg a pendrive-ot Andrews.

Netti csak átfutotta a lapokat és máris hahotázott.

– Ezt nevezem, gyerekeim. Ti aztán nem lacafacáztok. Egyébként igazatok van, apád ellen nem lehet fél kézzel hadakozni. De mi a helyzet a másik három oldallal?

– Azt gyanítjuk, hogy a két húgom saját magának szánt egy-egy oldalt, egyet meg vagy a botránynak, hogy nem veszem el Estellát, vagy apám születésnapjának.

– Ezek szerint a húgaid nem tudják apád tervét, apád nem tudja a húgaid tervét, és senki nem tudja, hogy ti közben összeházasodtatok.

– Nagyon úgy néz ki. Viszont jó lenne, ha valaki igazán rámenős riportert és fotóst küldenél a rendezvényre.

– Senkit nem küldök, ugyanis magam megyek. És azt is tudom, mi fog a negyedik oldalra kerülni, ha már a családot volt olyan kedves és előre kifizetett mindent. A sokk-lavina után meginterjúvolom apádat meg anyádat.

– Sok szerencsét hozzá! – fintorgott Andrews.

– Figyelj, annyi ember között egyik sem fog nagy botrányt csinálni, másnap meg már nem lesz lehetőségük, hogy beavatkozzanak. Én időben le fogok lépni, a fotós az autóból is el tudja küldeni a maradék képeket, tehát ő maradhat éjfélig. Egyébként nagyon jó ez a kis szöveg, melyikőtök írta?

– Nora az írástudó kettőnk közül – mosolygott Andrews.

– Kiírom a nevedet a cikk alá? – nevetett rám Netti.

– Nem, csak az x-et tedd ki, a jobb felső sarokba, ami jelzi, hogy fizetett anyagról van szó. Nem akarjuk, hogy neked bajod legyen azért, mert leközlöd.

– Oké. Ezért jövök nektek egy szívességgel. Egy óriási, hatalmas, nagy szívességgel. Mert, hogy ez a parti még tartogat meglepetéseket, abban biztos vagyok. Már előre élvezem! – dörzsölte a kezét vigyorogva Netti.

7.fejezet

Öcsémekkel háromszor beszéltünk, amióta nászúton voltak. Amikor megérkeztek, aztán mielőtt két napos kirándulásra mentek hajóval. A harmadik alkalommal szombat reggel hívtak minket, a parti előtt. Épp csomagoltak, indultak vissza. Megígértük, hogy vasárnap reggel ott leszünk értük a reptéren, majd együtt ebédelünk nálunk, és mindent megbeszélünk, mielőtt felveszik Helgát Hilda anyukájától.

Nem mondhatnám, hogy nagyon vártam a szombat estét, a kedvem kábé akkora volt ehhez a partihoz, mint fogorvoshoz menni gyökérkezelésre. De Andrews arca is feszült volt, ezért inkább vidámra vettem a figurát.

– Mi a legrosszabb, ami történhet, férjurar?

– Az, hogy nem fognak veled kezec, amikor megérkezünk, a fogadásnál. Megpróbálnak átnézni rajtad. Tudod, lesz fizetett fotós, meg kamerás, akik mindent rögzítenek. És ezek a felvételek később még bármikor előkerülhetnek, a legkülönbözőbb szituációkban. De ha ezt meglépik, akkor azonnal vissza is fordulunk, és ott hagyjuk őket.

– Nem, szívem, ez nem jó stratégia. Ugyanis ezzel elismernénk, hogy hatalmuk van felettünk. Ezt az örömet nem adjuk meg senkinek. Van egy ötletem – vigyorogtam rá.

– Nem hiszem el – nevette el végre magát Andrews, – megint viszketni fog a mellbimbód?

– Talán igen, talán nem! Még az indulás előtt meg fogod tudni. Addig hadd legyen ez az én titkom.

Nagy előnye a két kis lakásnak, hogy mindenki ruhái maradtak az saját térfelén, és egyszerre is tudtuk a fürdőszobát használni, már ha nem akartunk direkt egy helyen tartózkodni. Illetve szabadon választhattunk, hogy éppen Andrews luxus zuhanyzóját, vagy az én masszázs kádamat részesítjük-e előnyben. Persze, az sem mindegy, hogy ráadásul két vécénk volt, és soha nem kellett egymásra várnunk. Most is szétváltunk és külön kezdtünk öltözködni.

Én már rég eldöntöttem, hogy az esküvői ruhának készült együttesemet veszem fel ismét. Nem éppen egy szokványos nagyestélyi ruha, de legalább

kényelmes. Számomra ma, ez a legfontosabb. Ráadásul nem kellett attól félnem, hogy szembe jön velem valami hozzám hasonló. Hogy mindenkinek egyértelmű legyen, a bal kezemen ott csillogott a karikagyűrű és a kíséző gyűrűm is.

Amikor elkészültem, feldobtam egy minimális sminket, alapozót, púdert, és csak tartós szájfényt használtam. A szempilla és szemöldökfestést egyébként is mindig kozmetikusra bíztam, a tartós festés akár egy hónapig is kitartott, és nem kellett attól félnem, hogy elmázolom magamon. A hajamat hagytam kibontva.

Jött a végső mozzanat: fogtam egy tekercs rugalmas pólyát, és szakszerűen betekertem vele a jobb kezemet, a könyökömtől az ujjaim hegyéig. A kezem ezáltal alkalmatlanná vált a kézfogásra, innentől mindenki kénytelen lesz beérni azzal, ha bólintok felé.

Amikor Andrews felfogta, mit lát, és megértette a tervemet, óriási nevetésben tört ki.

– Ezt nem hiszem el. Azt kell, hogy mondjam, kicsi feleségem, hogy te egy igazi ördögfióka vagy. Imádlak! És mit csinálsz, ha valaki mégis kezet nyújt?

– Majd kedvesen mosolygok, elnézést kérek, és udvariasan biccentek egyet a fejemmel. De ha a családodra gondolsz, lehet, hogy megpuszílom őket. Hátha békává változnak.

– És ha megkérdezik, mi történt a kezeddal?

– Azt fogom felelni, megerőltettem kézimunkázás közben. Gondoljon mindenki, amit akar. És rossz az, aki rosszra gondol. Nem igaz? – nevettem el magam.

Alig bírtunk elindulni, mert még akkor is neveltünk, amikor beültünk Andrews céges autójába. Úgy döntöttünk, jobb, ha a sofőr odavisz, majd valahol a közelben megvár minket. Így nem lesz gond, ha gyorsan le akarunk – vagy le kell lépnünk. Mert ma este még bármi megtörténhet, és mindennek az ellenkezője is.

A családi házuk leginkább egy kastélyra hasonlított. Nekem Drakula gróf szentélye jutott az eszembe róla, na, nem a külseje, hanem a benne lakók miatt. De ezt a poént egyelőre megtartottam magamnak. Hátha még szükségem lesz rá az este során, hogy feldobjam vele a hangulatot.

Nagy levegőt vettünk, és kezünkben az ajándék dobozokkal elindultunk a bejárat felé. Idén az anyja önmagát is túlszárnyalta a szervezésben. Kint parkoló

fiúk vitték el a vendégek autóit, libériás inasok nyitották ki az autók ajtóit és segítettek kiszállni a hölgyeknek. Bent, a fogadótérben, valószínűleg több kertészet teljes virágkínálata volt elhelyezve, meg kell hagyni, ízlésesen, bár ez inkább a rendezvény szervezőjét meg a kertészt, vagy virágkötőt dicsérte szerintem. A bejárat mellett volt az ajándék asztal, körben hostessek álltak és helyezték el az ajándékokat, valamint egy hatalmas tálban gyűjtötték a borítékokat. Na, meg vigyáztak, hogy semmi ne tűnhesen el.

– Andrews, mi lehet a borítékokban? Kupon az apádnak? Vagy a nagyságát dicsőítő versek? Mert gondolom, senki nem annyira hülye, hogy pénzt ajándékozzon neki.

– Nem tudom, édesem, és nem is érdekel. Valószínűleg köszöntő kártyák, és a hozzájuk tartozó névjegyek.

Ekkor egy újabb ötletem támadt. Az asztal túlsó végén álló hostess lányhoz léptem, kezemben mindkét ajándékkal.

– Ne haragudj, szeretnék egy óriási szívességet kérni tőled. Ma még egy másik partira is megyünk, és ezt a két dobozt az asztal alá kellene tenni, hogy ne keveredjen az ajándékokkal. Amikor elmegyünk, majd elkérem tőled. Megoldható?

– Hát persze. A mi táskáink is itt vannak a földig érő asztalterítő mögött, mert nem kaptunk szobát, hogy ott hagyhassuk. Add csak ide, majd én vigyázok rá – válaszolta kedvesen, és már be is csúsztatta az asztal alá a dobozokat.

– Hát te meg mit csináltál már megint – nevetett rám Andrews, és végre eltűnt a feszültség az arcáról.

– Arra gondoltam, ha a család rendes lesz velünk, utólag feltesszük az ajándékokat a többi közé. De ha nem, akkor visszavisszük. Egyébként szerinted mi lesz a nagyobb sokk, az, hogy megnősültél, vagy az, hogy felvettük egymás nevét?

– Szerintem egyformán esik latba a kettő, de most már gyere, álljunk be a sorba.

– Milyen sorba?

– Hát, a ceremónia mesterhez. Ott kell átadni a meghívót, és ő jelenti be az érkezőket.

– Mint a középkorban?

– Inkább, mint egy elnöki palotában.

– Milyen kár, hogy egyik sem igaz. Elég nevetséges ez a nagyizolás. És mondd, a családtagokat is bejelentik?

– A két húgomat nem, mert ők itt élnek, és tagjai a fogadó bizottságnak. Én nem tartozom ilyen szempontból a családhoz, hiszen önálló vagyok már egy ideje. Ja, és átjavítottam a nevet, tehát mindjárt robban a bomba. Felkészültél?

– Naná! Alig várom – és belekaroltam a bal kezemmel, hogy jól látszon mindkét gyűrűm.

8.fejezet

A ceremónia mester automatikusan tette a dolgát, nem gondolkozott azon, hogy éppen ki érkezett, csak arra ügyelt, hogy szépen artikuláljon, amikor bemond egy újabb nevet a mikrofonba.

– Andrews Dafonte-Nille, és felesége, Nora Dafonte-Nille.

Ezzel beléptünk. Mire megkönnyebbültünk volna, hogy senki nem figyelt fel ránk, megdermedt a levegő körülöttünk, és szó szerint temetői csend ereszkedett a bálteremre. Mi, mintha csak összebeszéltünk volna, egymásra mosolyogtunk, és röpké csókot váltottunk, amit Netti fotósának sikerült megörökíteni. Jól láttuk, hogy ő meg már helyezkedett is egy gyors interjúhoz.

Odaléptünk a családhoz.

– Anya, apa, bemutatom nektek a feleségemet, Norat. A múltkor nem volt megfelelő az alkalom.

– Örvendek az ismételt találkozásnak – biccentettem meg a fejem, és eszem ágában sem volt ennél többet tenni. – Na, ez az estélyi már jóval előnyösebb, mint amit a múltkor viseltél. Szerencsére, most nem öltöztél egyforma ruhába a lányokkal. Öreg vagy már az anya-lánya kompléhoz – mosolyogtam kedvesen az anyósomra, aki hirtelen nem kapott levegőt.

Mi még egy udvarias biccentést sem kaptunk viszont, azt meg nem vártuk meg, amíg elszáll a döbbenetük, inkább gyorsan tovább mentünk.

Andrews csak odaintett a két húgának, aztán egyenesen belefutottunk Netti mikrofonjába, aki profi módon úgy tett, mintha borzasztóan meglepődött volna.

– Andrews, először is gratulálok nektek. Ahogy látom, mindenkit megleptetek. Ezek szerint elkelt az ország legkapósabb agglegénye?

– Azt nem tudom – felelte mosolyogva Andrews, – de hogy én elkeltem, azt igen, megerősítem. Megmondom neked őszintén Netti, hogy boldogan hajtottam a fejem a házasság igájába. Nora fantasztikus feleség, nála jobbat sehol nem találtam, pedig tudod jól, hogy sokáig kerestem – kacintott Nettire cinkosan.

– Nora, mit szoltál, amikor megtudtad, hogy a férjed egy Dafonte?

– Kértem, hogy nyugtasson meg, hogy csak örökbe fogadták.

– Tényleg így volt – nevetett Andrews. – Sokáig féltem, hogy a nevem közénk áll.

– Ezért választottátok azt, hogy viselitek mindkettőtök család nevét?

– Igen is, meg nem is. Az, hogy mindkettőnk családnevét viseljük mind a ketten, azt jelenti számunkra, hogy kölcsönösen elfogadjuk, tiszteljük, és egyenrangú partnernek tekintjük egymást.

–Köszönöm. Később még remélem, beszélünk – fejezte be Netti az interjút.

A Dafonte Holding, és egyben apja sajtófőnöke, Billy tartott felénk. Magunk között csak bulldognak becéztük, mert ha egyszer rávetette magát valamire, azon úgy rágódott, mint kutya a csonton. Liluló arca nem sok jót ígért. Andrews-ba meg belebújt a kisördög. Elindultunk a büfé asztal felé, bele a tömegbe. Tudtuk, hogy Billy addig nem lép közbe, amíg másokkal beszélgetünk. Ő tanúk nélkül szeretett dolgozni.

A büfé asztal körül mindig garantált a tömeg, ez most kapóra jött nekünk is. Hiába a gazdagság, az ingyen kaja, meg ingyen pia mindenkinek vonzó.

– Gratulálok, öregem, és köszönettel tartozom neked, hogy megmentettél – nyújtotta a kezét egy kissé már kapatos, Andrews-val egyidősnek tűnő fiatalember. – Neked is köszönöm, csajszi, akárki is vagy, nagy jót tettél velem. Nekem. Mindegy, értitek ti, hogy mit akarok mondani – imbolygott egy kicsit.

– Tibold, te mennyit ittál? Nem kellett volna megvárnod legalább azt, hogy Gloria meg te bejelentsétek az eljegyzéseteket? – nevetett Andrews, és barátságosan kezét fogott vele.

– Hát ez az! Csak azért egyeztem bele ebbe a cirkuszba, mert te lettél volna a sógorom. Ember, csak nem gondolod komolyan, hogy van férfi, aki saját jószántából elveszi a húgaidat? Már bocsáss meg, kedves barátom, hogy ilyen őszinte vagyok. És hogy megnyugodj, közlöm veled, hogy Estella sem sírja vörösre a szemét utánad. Ugyanis másba szerelmes - és átölelte a végszóra érkező húgát.

– Jó ezt tudni – felelte Andrews még mindig derűsen mosolyogva. – Téged pedig maximálisan megértelek, hidd el. De mi lesz most?

– Semmi. Érted? Semmi! Fogom a húgomat, és elmegyünk a Nirvánába bulizni. Aztán ha szerencsénk lesz, holnap mi is címlapra kerülünk. Jöttök velünk?

– Még nem, de lehet, hogy később csatlakozunk. Jó bulizást. Ha elfogadsz egy jó tanácsot tőlem, a konyhán keresztül menjetek ki – adott egy praktikus tippet nekik Andrews.

Mielőtt tovább léphettünk volna, Mirjam került az utunkba. Dúlt-fúlt a haragtól, ha nem lettek volna körülöttünk a vendégek, még az is lehet, hogy lángot okádott volna ránk, mint a mesebeli hétfejű sárkány.

– Szép kis testvér vagy, mondhatom. Direkt megmondtuk neked, hogy egyedül gyere. Még erre sem vagy képes? – sziszegte, miközben igyekezett mosolyogni a vendégek felé.

– Szia, Hugi, hogy vagy? Köszönöm, én jól vagyok, sőt, mi jól vagyunk. Köszönjük a jó kívánságaidat. Ja, hogy azt elfelejtetted? Nem gond. – vigyorgott a férjem. – Drága hugicám, te engem nem utasíthatsz semmire. Legfeljebb megkérhetsz valamire. Én udvariasan meghallgattalak titeket, és csak annyit mondtam, átgondolom. Át is gondoltam. És úgy döntöttem, nem asszisztálok a tervetekhez. Sem ahhoz, hogy apám felcibálja Estellát a színpadra, mint egy vágóhídra szánt marhát, hogy aztán vagy azért érezze rosszul magát, mert rákényszerítik valakire, vagy azért, mert ott helyben megköszönöm a lehetőséget, de nemet mondok rá. Mert ti ez utóbbira számítottatok, ugye húgocskám? De nem asszisztálok ahhoz sem, hogy miattatok én vigyek el bármilyen más balhét. Egyébként meg itt a nagy lehetőség előttetek: megmenthetitek apa partiját a bejelentésekkel. Már ha lesz mit bejelenteni, mert úgy láttam, Tibold néhány perce lelépett Estellával, Adolfot meg még nem is láttam ma.

Mirjamnak nem is kellett megszólalnia, elég volt ránézni a dühtől eltorzult arcára. Legszívesebben toporzékolt volna, de hát az nem illik egy ilyen rendezvényhez, így inkább hátat fordított és elrohant, mint akit kergetnek. Néhány perc nyugalom után megláttuk, hogy a szülei közelegnek felénk. Úgy döntöttünk, felvesszük a kesztyűt – lesz, ami lesz.

Mosolyogva álltunk, és amikor már csak két lépésre volt tőlünk Arnold Dafonte és a felesége, Bree, Andrews kényelmesen és hosszan megcsókolt.

Az apja így kénytelen volt megköszörülni a torkát, hogy magára vonja a figyelmünket.

– Szóval hadat üzensz, nekem, az apádnak? – kezdte gögösen.

– Az egész családnak – kontrázott az anyja.

– Apám, te most összezavartál engem rendesen. Én csak elfogadtam a meghívást, a feleségemmel együtt megadtuk neked a tiszteletet a születésnapodon. Azt a tiszteletet, amit te évek óta nem adsz meg nekem.

Láttam, hogy Netti Arnold háta mögött áll, kezében az extra érzékeny kis kütyüvel, amivel biztos, hogy tisztán és érthetően fog minden hangot rögzíteni. Andrews is észrevette.

– Ugyan már, én az apád vagyok, nekem nem az a dolgom, hogy téged tiszteljek. Mit tiszteljek rajtad? Hogy eldobod a nagyságot magadtól? Elveszel egy senkit, és még ide is hozod? Feleség? Ne nevetess. Ha az én vérem folyna az ereidben, egy ilyen nőt még az ágyadba sem engednél be. Ráadásul megszenstségteleníted a családi nevünket!? Nem vagy a fiam, ha erre képes vagy.

– Nézd, ez a te születésnapod és a te házad. Minden jogod meg van rá, hogy hülyeséget beszélj. Mit szeretnél, apám? Maradjunk? De akkor előbb bocsánatot kérsz a feleségtől, hogy bunkó módra viselkedtél vele. Vagy menjünk? Akkor már itt sem vagyunk! Te vagy az ünnepelt, válassz te – beszélt az apjával feltűnően nyugodtan.

– Megbocsátok neked, ha ez a nő eltűnik innen, és te eljegyzed Estellát, még ma – közölte dölyfösen az apja. – Ha nem, te nem vagy a fiam a mai naptól, megtagadlak. Kitagadlak téged, és minden utódodat is.

– Apám, ezzel egy baj van. Te semmiből nem tudsz engem kitagadni. Erről pont a te apád gondoskodott, aki úgy látszik, annak ellenére igen jól ismert, hogy nem tartottad vele a kapcsolatot. Egyébként meg már tíz éves korom óta tudom, hogy teljesen mindegy, mit mondok nektek, mert soha, senkire nem figyeltek.

– Én egy igazi Dafonte vagyok, és az embereknek kell rám figyelni, nem fordítva – harsogta az apja, aki pont annyira volt kapatos, hogy már nem kontrollálta a szavait.

– És ezt neked is meg kellene tanulnod végre, Andrews, hogy méltó legyél a Dafonte névre – tette hozzá Bree, nehogy kimaradjon valamiből. – Egy megfelelő nőre van szükséged ehhez, mert az a legfontosabb, hogy a vérvonal nemes maradjon.

– Drága anyám, és mi van a te, meg az apám vérvonalával? Mert azt nehéz lenne tagadni, hogy a nagyapád még egyszerű favágó volt, a nagymamád meg a gróféknál cseléd, aki takarított utánuk. És mi a helyzet veled, apám? A nagyanyád kalapos kisasszony volt, a nagyapád meg cipész. Szóval hol itt a

nemesi vérvonal? Vagy tán a nagyiék dugták el a kutyabőrt előlünk? Ugyan már, hagyjatok békén ezzel a sznob dumával, amivel csak nevetségessé teszitek magatokat.

Apja ekkor belekarolt az anyjába, majd egy teátrális mozdulattal – mintha legalábbis Shakespeare-t szavalna – így szólt:

– Volt egy fiam, akiről azt hittem, méltó utódom lesz. Mától nincs gyerekem. Csak két lányom, akik, sajnos nem tudják tovább vinni a családuk dicső nevét.

Én nem bírtam tovább és elnevettem magam.

– Jaj, Andrews, ez olyan muris. Nem is tudtam, hogy apád egy vérbeli komédiás. Arnold, kedves – fordultam hozzá, – azért remélem, komoly babérokra nem törsz! Házi mulattatónak viszont még jó lehetsz, ha eleget gyakorolsz.

Ezzel elhúztam Andrews-t a szájtátva bámuló apjától. A fotós ezt a pillanatot választotta arra, hogy megörökítse az ünnepeltet. Netti gyorsan zsebre vágta a kütyüjét, és csak annyit tátogott, hogy kösz.

De még most sem szegődött mellénk a szerencse, mert ahelyett, hogy simán kiértünk volna az előtérbe, Gloria közeledett felénk, feltartóztathatatlanul.

– Na, ezt sem ússzuk meg – szólt vidáman Andrews, és rám kacsintott. Már egyikünket sem érdekelt a családja. Igen gyorsan immunisak lettünk rájuk.

– Te egy isten csapása vagy, nem egy testvér – közölte minden átmenet nélkül.

– Én is örülök, hogy látlak, húgom, de ne strapáld magad. Mirjam már mindent elmondott. Nem jött be a tervetek, és tudod miért? Mert az én fejemben ész is van, nem csak káposztalé. Én nem azért kaptam diplomát, mert az apám hárommilliót fizetett az egyetemi alapítványba, hanem azért, mert megdolgoztam érte. Vagy az Mirjam volt? És érted csak kétmilliót kellett leperkálni? Mindegy is. Egyébként meg sok sikert az eljegyzésedhez – ezzel ott hagytuk Gloriát, és végre elértük az előteret.